

DET VIGTIGSTE SYN ER LIVSSYNET

Da John Vesterlund blev blind, besluttede han sig for at blive ejendomsmægler.

En optimistisk holdning til livet og en ukuelig vilje banede vejen for hans succes.

AF SANDY THORNLAND
FOTO: JENS NIELSEN

Det var nok de færreste, der i sin tid troede, at John Vesterlund ville klare ejendomsmægleruddannelsen, efter at han var blevet blind. I dag er han statsautoriseret ejendomsmægler og valuar.

Sammen med sine to partnere driver John Vesterlund to DanBoliq forretninger i henholdsvis Kalundborg og sin hjemby Holbæk – hvor »Ejendomsmægleren« har sat ham støvne – med i alt 15 medarbejdere. Og i sin fritid dyrker han lokalpolitik og sport. Hidtil har han hovedsageligt trådt i pedalene i Holbæk Tandemklub, men nu er han også i gang med at starte en skydeklub for blinde. Mere om det senere.

Lad os starte i 1960'erne, hvor en ung tømrersvend uddannede sig til bygningsingeniør og dimiterede som 22-årig.

BLIND EFTER TRAFIKULYKKE

»Dengang var jeg Danmarks yngste ingeniør,« fortæller John Vesterlund.

»Efter kort tids ansættelse hos Rambøll & Hannemann, som det hed dengang, kom jeg i kontakt med entreprenørfirmaet Asmussen & Weber, der også arbejdede på Grønland. Det lød fristende, så jeg skiftede til Asmussen & Weber og tog til Grønland, hvor firmaet skulle bygge for Luftfartsdirektoratet og senere byggede en skole og to seksetagers boligblokke.«

Efter fem år på Grønland rejste han i 1972 hjem til Danmark, hvor han fortsatte med at arbejde for Asmussen & Weber, indtil de gik i betalingsstandsning i 1974.

John Vesterlund fik job i den daværende Boligfonden Bikuben, men karrieren fik en brat afslutning, da han kom ud for en dramatisk trafikulykke i 1979. Om ulykken fortæller John Vesterlund:

»Da jeg vågnede, havde jeg bind for øjnene. Lægen fortalte, at de havde fjernet venstre øje, og at de på grund af blødninger ikke kunne se, hvordan det stod til med højre øje. På det tidspunkt havde jeg ligget i tolv dage med flere kra-

niebrud, og man havde været i tvivl, om jeg overhovedet ville overleve.«

Kort efter kom dommen: Højre øje var også ødelagt.

INGEN INVALIDEPENSION, TAK!

I stedet for at have ondt af sig selv begyndte John Vesterlund hurtigt at spekulere på sine fremtidige jobmuligheder, for en karriere som blind bygningsingeniør troede han ikke på.

»Først tænkte jeg på at læse jura, men så regnede jeg ud, hvor mange penge jeg skulle låne for at kunne studere i seks-syv år. Derefter sagde jeg til mig selv, at hvis jeg havde været i stand til at bygge huse, så kunne jeg vel også sælge huse.«

I efteråret 1980 startede John Vesterlund på Blindeinstituttet for at lære at gå med stok, læse punktskrift og skrive på maskine. Da man ved Blindeinstituttet fortalte ham om de beskæftigelser, man kunne forestille sig han kunne varetage, blev han skuffet:

»DE SAGDE, AT JEG F.EKS. KUNNE BLIVE KLAVERSTEMMER ELLER FLETTE KURVE. DA JEG SÅ FORTALTE, AT JEG HAVDE TÆNKT MIG AT BLIVE EJENDOMSMÆGLER, BLEV DER MEGET STILLE.«

»De sagde, at jeg f.eks. kunne blive klaverstemmer eller flette kurve. Da jeg så fortalte, at jeg havde tænkt mig at blive ejendomsmægler, blev der meget stille.«

Tilsvarende pessimistisk lød Holbæk Kommunes daværende socialudvalgsformand, da John Vesterlund søgte om revalidering til ejendomsmægleruddannelsen. Han foreslog ham at søge om invalidpension.

Men det affandt John Vesterlund sig ikke med. Efter flere møder om hans revalidering blev uddannelsen godkendt – under forudsætning af, at en psykologisk test ville godtgøre, at han var egnet til at læse til ejendomsmægler. Testen gik fint. Herefter fik han sine lærebøger indlæst på bånd. Ved eksamen fik han sekretærhjælp samt lidt ekstra tid til at løse sine eksamensopgaver.

»Jeg gik på Blindeinstituttet om dagen og på Handelsskolen om aftenen. Så jeg havde travlt,« mindes John Vesterlund og fortsætter:

»Da jeg selvfølgelig ikke kunne vente med at komme i gang med firmaet, til jeg var færdiguddannet, startede min hustru Annelise og jeg forretningen i Holbæk. Det var i maj 1981. Dengang var efterspørgslen på ejendomme lav. Men efter et par år kom der gang i salget, og i 1986 ansatte vi Henrik Larsen, der nu er partner i forretningen i Holbæk. I 1989 kom der gang i det at etablere sig i kæder, og jeg kom ind i DanBoliq. Nu er firmaet her nok det ældste medlem i kæden.«

HUSTRUEN EN VIGTIG STØTTE

Fra 1991 gik det for alvor stærkt fremad for John Vesterlunds forretning, og i 1997 startede han så sin butik i Kalundborg, hvor Steffen Sørensen nu er partner. Fortrinsvis handles der med boliger, men også med sommerhuse, nedlagte samt fungerende landbrug og andet erhverv.

»Vi har fra starten bestræbt os på at ansætte en realistisk salgspris og så holde den. Og vi har mange tilfredse kunder – der har gennem årene været mange gensalg. Når jeg er blevet spurgt om mine forventninger til, hvordan mine forretninger udvikler sig, har jeg forsøgt at være tilbageholdende. Jeg har altid haft ambitioner, men jeg har ikke villet fortælle om dem. For hvis det ikke lykkedes, ville der sikkert være nogen, der kom med et 'Hvad sagde jeg'.«

Diktafonen er et vigtigt redskab for John Vesterlund. Her ses han sammen med ejendomsmæglerassistent Arnja Bille Stanelt.

John Vesterlunds karriere som ejendomsmægler er tæt forbundet med hans hustru Annelises indsats. I begyndelsen tog hun som regel ud med ham, når han skulle vurdere eller fremvise huse, og hun læste alle salgspstillinger og andre dokumenter højt for ham. Siden hen fik han andre medarbejdere, og hun arbejder nu primært med at udarbejde kreditvurderinger til Nordea Kredit. Og dem skal der laves ganske mange af.

John Vesterlund selv tager sig mest af virksomhedsstrategier, markedsføring, korrespondance samt indhentning af tingbogsoplysninger. Båndoptageren og en bærbar computer med talesyntese er en uvurderlig hjælp i hans daglige arbejde.

Han har aldrig oplevet, at kunder har været skeptiske eller måske endda negative på grund af, at han er blind. Og selvom han plejede at have en assistent med, når han var ude at vise ejendomme frem, har han også præsteret at sælge et hus uden en seende hjælper.

»Det var en søndag, hvor jeg var alene hjemme. Jeg blev ringet op privat af nogen, der gerne ville se på et bestemt hus. Jeg var ikke meget for det, men de tilbød at hente og bringe mig, så vi tog af sted. Jeg viste dem huset, og de købte det.«

AKTIV I POLITIK OG SPORT

I sin fritid beskæftiger John Vesterlund sig hovedsageligt med politik og sport. Blandt andet har han som byrådsmedlem været næstformand i Teknik & Miljøudvalget og repræsenteret Holbæk Kommune i et boligselskab samt den lokale kunstforening. Selvom han ved sidste valg forlod kommunalpolitikken, fordi den var for tidskrævende, er der stadig mærkesager, han ikke vil slippe:

»Jeg har siddet i Handicaprådet i Holbæk Kommune i otte år. Det betyder, at hvis kommunen starter et byggeprojekt, så skal vi høres med hensyn til f.eks. adgangsforhold for kørestolsbrugere. Og i juli har jeg været med til at

udarbejde et forslag til en handicappolitik for Holbæk Kommune.«

Desuden er John Vesterlund med i Koordinationsudvalget i Holbæk kommune som repræsentant for De Samvirkende Invalideorganisationer. Hovedindsatsområdet er »Det rummelige arbejdsmarked«, der søger at bevæge virksomheder til at ansætte handicappede medarbejdere.

John Vesterlund er desuden aktivt medlem i – og formand for – Holbæk Tandemklub, der hører ind under Dansk Blindesamfunds paraply. Blandt andet har han været Sjælland rundt på tandem flere gange. Og i 1980'erne præsterede han endda at stå på ski i Østrig.

»Det var jo bare langrend, hvor man følger et bestemt spor. Næsten som at køre med tog. Så det kræver da ikke nødvendigvis, at man kan se. Man skal bare glide stille og roligt uden at forhaste sig,« smiler han.

Og nu har han fået en ny kæphest:

»Jeg vil gerne starte en elektroniskyddeklub for blinde. Det går ud på, at luftgeværet udstyres med et elektronisk sigte, så man orienterer sig efter en lyd, der angiver sigtet. Der bliver skudt med rigtige hagl,« fortæller John Vesterlund og tilføjer, at det offentlige yder et tilskud, der tillader indretningen af to skydebaner.

Han glæder sig tydeligvis til endnu engang at bevise, at hvis man virkelig vil noget – så kan man det. ●

»JEG HAR ALTID HAFT AMBITIONER, MEN JEG HAR IKKE VILLET FORTÆLLE OM DEM. FOR HVIS DET IKKE LYKKEDES, VILLE DER SIKKERT VÆRE NOGEN, DER KOM MED ET 'HVAD SAGDE JEG'.«